

Haló, je tu někdo?

„Poběž, Zorko,“ pobízel klučina kamarádka a ukazoval pod svah, na cíl jejich výpravy. Telefonní budku. V tlustých bundách poskakovali jako splašení sněhuláci. Letošní zima byla na blátě, po sněhu ani památky, takže se oba zpotili. Dívka se na chvíli zastavila, aby se vydýchala a stáhla si z rukou pletené rukavice.

„Budka?“ podivila se. „Nastěhovali se do ní snad ptáci?“

Věděla, že v prosklené kabině je zavěšený telefonní přístroj, ale nač by jim byl, když s sebou nosí mobily? Lidé chodili kolem a mluvili do svých přenosných telefonů. Ale přece jen je jednou, když ještě s Alešem chodili do první třídy, napadlo, že z budky zkusí někomu zavolat. Prohledali všechny kapsy a opravdu našli pár mincí. Jenže otvor na jejich vhazování byl tak vysoko, že na něj nedosáhli, i když na sebe naskládali obě školní brašny a vylezli na ně. Chvíli tedy vytukávali na tlačítkovém displeji nějaká čísla, volali do sluchátka *Haló, je tu někdo?*, a pak zase zavěsili. Od té doby budku podřimující nedaleko autobusové zastávky už nevyrušovali.

„To budeš mrkat,“ smál se Aleš, „jací ptáčci se v ní usadili!“

Znovu se rozběhli. Stráž byla podmáčená a na vyšlapané cestičce se bořili do hlíny.

„Já jedůůů!“ vykřikla najednou Zorka a rozpažila ruce. Vypadala jako lyžařka. Boty už nešly z bláta vytáhnout. Divoce se nakláněla ze strany na stranu a snažila se udržet rovnováhu. Mazlavá zkratka, po níž lidé sbíhali k zastávce autobusu, se změnila v tobogan.

„Sedni sííí,“ volal na ni kamarád, který běžel vedle ní po trávě.
Jenže přesně to dívka udělat nechtěla. Jak by potom vypadala?! Třeba to ustojí.
Neustála. U paty svahu se jí pod nohu přimotal kámen a Zorka vyletěla do vzduchu jako skokan na lyžích na konci můstku. Chvilí plachtila a pak se stalo, co se stát muselo.

Rozplácla se.

Vypleněná knihobudka

„Není ti nic?“ strchoval se Aleš a s obavami se k ní skláněl.

Kamarádka, která se natáhla jak dlouhá, tak široká, naštěstí dopadla do měkkého. Teď ležela bez hnutí, obličej zabořený v trávě.

„Asi je,“ opatrně pohnula hlavou. „Místo mžitek mám před očima knížky.“

Chlapec se rozhlédl. Kolem budky se opravdu povalovaly knížky. V některých listoval vítr, jiné nasákly vodou jako houby, další se ušpinily od hlíny. Třeba zakoření a vyrostou z nich stromy, napadlo Aleše, ale nad tím nápadem se neusmál.

„To se ti nezdá, Zorko,“ hlesl.

„A tohle jsi mi chtěl ukázat?“ zeptala se vyčítavě kamarádka. Už seděla v podřepu a otírala si rukávem špinavé tváře.

„Nechtěl,“ řekl Aleš. „Vlastně chtěl,“ opravil se spěšně, „ale ne takhle. Podívej.“

Zorka vzhledla a natočila hlavu směrem, kterým Aleš ukazoval. Na telefonní budce bylo velkými barevnými písmeny napsáno KNIHOBUDKA a na skla někdo namaloval veselé obrázky. Zdálo se, že vypadala kabinka stejně, ale zblízka bylo jasné, že uvnitř chybí telefonní přístroj. Místo něj byly namontované policičky a na nich byly vyrovnané knížky. Pod nimi stála dřevěná židlička.

„To je knihovna,“ vydechla dívka úžasem. Zapomněla na svůj karambol a šla si ji prohlédnout zblízka. „Tady píšou, že každý si může jakoukoli knížku vybrat a odnést. Dokonce ji ani nemusí vrátit a může do knihobudky přinést zase jiné knížky. To je pecka!“

„To jsem si taky říkal, když jsem ji včera objevil,“ odpověděl kamarád. „Teď už si tím ale nejsem tak jistý.“

Povzdychl si a začal sbírat poházené knížky. „Většina z nich je na vyhození. S tím nic nenadělají ani knihožrouti.“

„My bychom ale měli něco udělat s tímhle případem,“ opřela si Zorka ruce v bok a vzápětí si energicky utáhla gumičku na culíku. „Zjistit, kdo má tuhle lumpárnu na svědomí.“

„A potom?“ zeptal se Aleš.

„Potom se uvidí!“

Bezva
detektivka!

Knihy jsou
úplně mokré...

Chuligáni ze zastávky

Aleš se Zorkou byli tak zabraní do vyšetřování, že si vůbec nevšimli příjíždějícího autobusu. Na nedaleké zastávce z něj vystoupilo několik lidí. Muž v modrém plášti, který se při chůzi opíral o hůl, popošel pár kroků směrem k nim.

„To jsou oni!“ namířil na ně hůl, aby bylo všem jasné, o kom mluví. „Chuligáni, výtržníci, analfabeti! To vám není hanba, ničit knížky?!“

„Ale my...“ bránila se dvojice kamarádů. Stáli uprostřed té spouště, to ano, ale hledali stopy skutečných pachatelů.

„Číst neumíte, o knížky nestojíte, jen všechno ničíte!“ nečekal na odpověď stařík a křičel dál. Dvě ženy se po nich otáčely a nerozhodně přešlapovaly na místě.

„My máme knížky rádi!“ bránil se Aleš.

„To vidím!“ mával muž holí, jako by držel meč, jako by byl rytíř, který vyskočil na koně. „Vraťte se ke svým tabletům a počítačům a už se sem nikdy nevracejte!“

Už na nic nečekali. Položili knížky, které posbírali, na zem a vzali do zaječích. Aleš ještě stihnul sebrat pruhovanou rukavici bez prstů, která uvízla v blátě.

Zpomalili, až když rozzuřenému staříkovi zmizeli za pichlavým křovím.

„Já bych se šla poradit do knihovny,“ navrhla Zorka. „Musíme prošetřit, kdo poničil knihobudku.“

„Zamítá se,“ pronesl Aleš vážným hlasem připomínajícím soudce z detektivního filmu.

Kamarádka se na něj nejistě podívala.

CHULIGÁNI!

ZÁCHRANNÁ MISE SELHALA.
KNIHY Z BAHNA NEVYPROŠTĚNY.

„A to jako proč?“

„Protože v tomhle stavu nás do žádné knihovny nepustí!“ vyprskl se smíchem.

Zorka se podívala na Aleše, pak na sebe a s povzdechem přikývla. Bláto se na ně nalepilo opravdu důkladně. Boty jim ztěžkly a připomínaly neforemné hroudy. Na zimních bundách se rozpíjely hnědavé skvrny, hlína si našla cestu za nehty, do uší i na skla Alešových brýlí.

Kdyby mrzlo, jak se na zimu sluší a patří, zůstala by země ztuhlá, a ještě by ji pokrýl bělostný sníh. V takovém počasí by se mohli válet ve sněhu podle libosti a byli by z nich sněhuláci, ne dvě hliněné koule.

„Máš pravdu,“ souhlasila Zorka. „Nejdřív se musíme dát do pucu.“

